

"মৰমৰ সন্তানসকল – অৱগুণ সমূহ আঁতৰোৱাৰ পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰা, যিটো গুণৰ অভাৱ আছে তাৰ খতিয়ন ৰাখা, গুণ সমূহৰ দান কৰিলে গুণৱান হৈ যাবা"

প্ৰশ্ন: গুণৱান হ'বৰ বাবে কোনটো প্ৰাৰম্ভিক শ্ৰীমত প্ৰাপ্ত হৈছে?

উত্তৰ: মৰমৰ সন্তানসকল - গুণৱান হ'বলৈ হ'লে - 1. কাৰোৰেই শৰীৰক নাচাবা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এজন পিতাৰ পৰাই শুনা, এজন পিতাকেই চোঁৱা। মনুষ্য মতক গুৰু নিদিবা। 2. দেহ-অভিমানৰ বশ হৈ এনে কোনো এক্টিভিটি (কাৰ্য্য) যাতে নকৰা যাৰ দ্বাৰা পিতা বা ব্ৰাহ্মণ কুলৰ নাম বদনাম হয়। ওভোতা চলনত চলোতাসকল গুণৱান হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকক কুলৰ কলংক বুলি কোৱা হয়।

ওঁম শাস্তি। (বাপদাদাৰ হাতত মুকুতাৰ ফুল আছিল) বাবাই সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱায়, এনেকুৱা সুগন্ধিযুক্ত ফুল হোৱাৰ বাবে। সন্তানসকলে জানে আমি নিশ্চয় ফুল হৈছিলো। গোলাপৰ ফুল, মুকুতাৰ ফুলো হৈছিলো অথবা হীৰাও হৈছিলো, এতিয়া পুনৰায় হৈ আছে। এয়া হৈছে সত্য, আগতেতো আছিল মিছা। মিছাই মিছা, সত্যৰ এক ৰতিও নাছিল। এতিয়া তোমালোক সত্য হৈ উঠিছা যেতিয়া সত্যত সকলো গুণো লাগিব। যাৰ যিমান গুণ আছে, সিমানখিনি আনকো দি নিজৰ সমান কৰি তুলিব পাৰি সেইবাবেই পিতাই সন্তানসকলক কেয়েই থাকে- সন্তানসকল, খতিয়ন ৰাখা, নিজৰ গুণৰ। মোৰ কোনো অৱগুণতো নাই? দৈৱী গুণৰ কি অভাৱ আছে? ৰাতি সদায় নিজৰ খতিয়ন উলিওৱা। সৃষ্টিৰ মনুষ্যৰতো কথাই বেলেগ। তোমালোকতো এতিয়া মনুষ্য নোহোৱা, নহয় জানো। তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ। যদিও মনুষ্যতো সকলো মনুষ্যই হয়। কিন্তু প্ৰতিজনৰে গুণত, চাল-চলনত পাৰ্থক্য থাকে। মায়াৰ ৰাজ্যতো কোনো-কোনো মনুষ্য বহুত ভাল গুণৱান হয় কিন্তু পিতাক নাজানে। অতি ৰিলিজিয়াচ মাইণ্ডেড (ধাৰ্মিক মনৰ), কোমল অন্তৰৰ হয়। সৃষ্টিততো মনুষ্যৰ গুণৰ ভেৰাইটি (বিভিন্ন প্ৰকাৰ) আছে। আৰু যেতিয়া দেৱতা হয় তেতিয়া দৈৱীগুণতো সকলোৰে থাকে। বাকী পঢ়াৰ বাবে মৰ্যাদা কমি যায়। প্ৰথমতে পঢ়িব লাগে, দ্বিতীয়তে অৱগুণ আঁতৰাব লাগে। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে আমি সমগ্ৰ সৃষ্টিৰ পৰা উপৰাম। ইয়াত যেনিবা এক ব্ৰাহ্মণ কুলহে বহি আছে। শূদ্ৰ কুলত থাকে মনুষ্য মত। ব্ৰাহ্মণ কুলত থাকে ঈশ্বৰীয় মত। পোন-প্ৰথমে তোমালোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে, তোমালোকে কোৱা অমূকে তৰ্ক কৰে। বাবাই বুজাইছিল, লিখি দিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ অথবা বি.কে. ঈশ্বৰীয় মতত চলো তেতিয়া বুজি পাব এওঁলোকতকৈ উচ্চতো আন কোনো নাই। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, সেয়েহে আমি তেওঁৰ সন্তানসকলো তেওঁৰ মততেই আছো। মনুষ্যৰ মতত আমি নচলো, ঈশ্বৰীয় মতত চলি আমি দেৱতা হ'ম। মনুষ্য মত একেবাৰে এৰি দিছো। পিছত তোমালোকৰ লগত কোনেও তৰ্ক কৰিব নোৱাৰে। কোনোবাই ক'ব এয়া ক'ৰ পৰা শুনিলা, কোনে শিকালে? তোমালোকে ক'বা - আমি ঈশ্বৰীয় মতত আছো। প্ৰেৰণাৰ কথা নাই। বেহদৰ পিতা ঈশ্বৰৰ পৰা আমি শিকিছো। এনেকৈ ক'বা, ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ মতততো আমি অনেক সময় চলিলো। এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় মত পাইছো। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰহে মহিমা কৰিব লাগে। পোন-প্ৰথমে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে, আমি ঈশ্বৰীয় মতত আছো। মনুষ্য মতত আমি নচলো, নুশুনো। ঈশ্বৰে কেছে হিয়েৰ নো ইভিল, চি নো ইভিল (বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা)....মনুষ্য মত। আত্মাক চোৱা, শৰীৰক নাচাবা। এয়াতো হৈছে পতিত শৰীৰ। এই শৰীৰক চাবলৈ কি আছে, এই দুচকুৰে এয়া নাচাবা। এই শৰীৰতো পতিতৰো পতিত। ইয়াত এই শৰীৰতো শুধৰণি নহয় আৰুহে পুৰণি হৈ যাব। দিনে-প্ৰতিদিনে আত্মা শুধৰণি হয়। আত্মাহে অবিনাশী, সেইবাবে পিতাই কয় চি নো ইভিল (বেয়া নাচাবা)। শৰীৰকো চাব নালাগে। দেহ সহিত দেহৰ যি সম্বন্ধ আছে, সেইবোৰ পাহৰি যাব লাগে। আত্মাক চোৱা, এজন পৰমাত্মা পিতাৰ পৰা শুনা, ইয়াতেই যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোকে ফীল (অনুভৱ) কৰা এইটো ডাঙৰ (গহীন) চাবজেক্ট (বিষয়)। যি হুচিয়াৰ (বুদ্ধিমান) হ'ব, তেওঁ পদো ইমান উচ্চ পাব। চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত হ'ব পাৰে। কিন্তু যদি পুৰা পুৰুষাৰ্থ নকৰা তেতিয়া শাস্তিও বহুত ভোগ কৰিবলগীয়া হ'ব।

তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ পৰিচয় দিয়াৰ বাবে অন্ধৰ লাখুটি হোৱা। আত্মাক দেখা নাযায়, জনাহে যায়। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম। এই আকাশ তত্বত চোৱা মনুষ্যই কিমান ঠাই লয়। মনুষ্যতো অহা-যোৱা কৰি থাকে। আত্মা ক'ৰবালৈ অহা-যোৱা কৰে জানো? আত্মাৰ কিমান কম ঠাই হ'ব! বিচাৰ কৰিবলগীয়া কথা। আত্মাৰ জাক হ'ব। শৰীৰৰ তুলনাত আত্মা কিমান সৰু, কিমান কম ঠাই ল'ব। তোমালোকক থাকিবৰ বাবেতো বহুত ঠাই লাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল বিশাল বুদ্ধিৰ হৈছা। পিতাই নতুন কথা শুনায় নতুন সৃষ্টিৰ বাবে আৰু শুনাওঁতাজনো নতুন। মনুষ্যইতো

সকলোৰে পৰা দয়া বিচাৰি থাকে। নিজৰ শক্তি নাই, যে নিজৰ ওপৰতে দয়া কৰিব। তোমালোকে শক্তি পোৱা। তোমালোকে পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ লৈছা আৰু আন কাকোৱেই দয়াশীল বুলি কোৱা নহয়। মনুষ্যক কেতিয়াও দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। দয়াশীল এজনেই পিতা, যি মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলে সেইবাবে কোৱা হয় পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমা পাৰাপাৰহীন, তেওঁৰ কোনো সীমা নাই। এতিয়া তোমালোকে জানিছা, তেওঁৰ কৃপাৰ পাৰাপাৰ নাই। বাবাই যি নতুন সৃষ্টি নিৰ্মাণ কৰে, তাত সকলোবোৰ নতুন হয়। মনুষ্য, পশু, পক্ষী সকলোবোৰ সতাপ্ৰধান। পিতাই বুজাইছে - তোমালোক উচ্চ হৈ গ'লে তোমালোকৰ ফাৰ্নিচাৰো (আচবাব-পত্ৰ) এনেকুৱা উচ্চৰো উচ্চ বুলি গায়ন কৰা হয়। পিতাকো কোৱা হয় উচ্চৰো উচ্চ যাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পোৱা যায়। পিতাই স্পষ্টকৈ কয় মই হাতত স্বৰ্গ লৈ আহিছো। তেওঁলোকে হাতৰ পৰা কেসৰ (কুমকুম) আদি উলিয়ায়, ইয়াততো হৈছে পঢ়াৰ কথা। এয়া হৈছে সঁচা পঢ়া (অধ্যয়ন)। তোমালোকে বুজি পোৱা আমি পঢ়ি আছো। পাঠশালালৈ আহিছো, তোমালোকে পাঠশালা বহুত খোলা তেতিয়া তোমালোকৰ এক্টিভিটিবোৰ (কাৰ্য্যবোৰ) দেখিব। কোনোবাই আকৌ ওলোটো চলনত চলি নাম বদনাম কৰে। দেহ-অভিমানীসকলৰ এক্টিভিটিয়েই বেলেগ। দেখিবা এনেকুৱা এক্টিভিটি হ'লে তেতিয়া সকলোৰে কলংক লাগি যায়। এনেকৈ ভাবে যে এওঁলোকৰ এক্টিভিটিততো কোনো পাৰ্থক্য নাই, তেন্তে পিতাৰ নিন্দা নকৰালে জানো। সময় লাগে। সকলো দোষ তেওঁৰ ওপৰতে আহি যায়। মেনাৰ্চ (ব্যৱহাৰ) বহুত ভাল হ'ব লাগে। তোমালোকৰ কেৰেক্টাৰ্চ (চৰিত্ৰ) পৰিৱৰ্তন হ'বলৈ কিমান সময় লাগে। তোমালোকে বুজি পোৱা কিছুমানৰ কেৰেক্টাৰ্চ বহুত ভাল ফাৰ্ষ্টক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) হয়। সেয়া দেখা পোৱাও যায়। বাবাই এজন এজন সন্তানক বহি প্ৰত্যক্ষ কৰে, এওঁৰ কি অভাৱ আছে যিটো আঁতৰাব লাগে। এজন-এজনৰ পৰীক্ষা কৰে। দোষতো সকলোৰে আছে। সেয়েহে পিতাই সকলোকে চাই থাকে। ৰিজাল্ট (ফলাফল) চাই থাকে। পিতাৰতো সন্তানসকলৰ প্ৰতি ভালপোৱা (মৰম) থাকে, নহয় জানো। জানে এওঁৰ এইটো দোষ আছে, এই কাৰণে তেওঁ ইমান উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। যদিহে দোষ আঁতৰি নাযায় তেতিয়া ডাঙৰ মস্কিল হ'ব। দেখিলেই ধৰিব পাৰি। এওঁতো জানে এতিয়া টাইম (সময়) আছে। এজন-এজনৰ পৰীক্ষা কৰোঁতে পিতাৰ দৃষ্টি প্ৰতিটো গুণতে পৰিব। সুধিব তোমাৰ কোনো অৱগুণতো নাই? বাবাৰ আগততো সঁচা কথা কৈ দিয়ে। কাৰোবাৰ দেহ-অভিমান থাকিলে নকয়। পিতাইতো কৈয়েই থাকে - নিজেই যিয়ে কৰে তেওঁ দেৱতা। ক'লেহে কৰোঁতাজন মনুষ্য, যি ক'লেও নকৰে.....। বাবাই কৈ থাকে এই জন্মৰ যিয়েই দোষ আছে সেয়া পিতাৰ আগত নিজেই কৈ দিয়া। বাবাইতো সকলোকে কৈ দিয়ে - দোষবোৰ চাৰ্জনক (শল্য-চিকিৎসক) জনাব লাগে। শৰীৰৰ অসুখ নহয়, ভিতৰুৱা অসুখৰ বিষয়ে জনাব লাগে। তোমালোকৰ ভিতৰত কি-কি আসুৰি খেয়াল (চিন্তা) চলে? তেতিয়া ইয়াৰ ওপৰত বাবাই বুজাব। এইটো অৱস্থাত তোমালোকে ইমান উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা, যেতিয়ালৈকে অৱগুণ আঁতৰি নাযাব, অৱগুণে বহুত নিন্দা কৰোৱায়। মনুষ্যৰ ভুল ধাৰণা থাকে - ভগৱানে এওঁক পঢ়ুৱায়! ভগৱানতো নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম, সৰ্বব্যাপি হয়, তেওঁ কেনেকৈ এওঁক পঢ়ুৱাব, এওঁৰ চাল-চলন কেনেকুৱা। এয়াতো পিতাই জানে - তোমালোকৰ গুণ কেনেকুৱা ফাৰ্ষ্টক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ) হ'ব লাগে। অৱগুণ লুকুৱাই ৰাখিলে কাৰো ইমান তীব্ৰ নালাগিব সেইবাবে যিমান সম্ভৱ নিজৰ যি অৱগুণ আছে সেইবোৰ আঁতৰাই যোৱা। নট কৰা (লিখি লোৱা), মোৰ এইটো-এইটো দোষ আছে তেতিয়া অন্তৰ ভিতৰৰ পৰা দহিব। লোকচান হ'লে অন্তৰ দহে। বেপাৰীসকলে নিজৰ হিচাপ সদায় উলিয়ায় - আজি কিমান লাভ হ'ল, প্ৰতিদিনৰ হিচাপ চায়। এই পিতায়ে কয় - প্ৰতিদিনে নিজৰ চাল-চলন চোৱা। নহ'লে নিজৰেই লোকচান কৰি দিবা। পিতাৰ সন্মান হেৰুৱাই পেলাবা।

গুৰুৰ নিন্দা কৰোঁতাজনে পাৰ নাপায়। দেহ-অভিমানীয়ে পাৰ পাব নোৱাৰে। দেহী-অভিমানীয়ে ভালদৰে পাৰ পায় (লক্ষ্যত উপনীত হয়)। দেহী-অভিমানী হ'বৰ বাবেই সকলোৰে পুৰুষাৰ্থ কৰে। প্ৰতিদিনে শুধৰাই গৈ থাকে। দেহ-অভিমানৰ দ্বাৰা যি কৰ্তব্য হয়, সেয়া সমাপ্ত কৰি গৈ থাকিব লাগে। দেহ-অভিমানৰ দ্বাৰা পাপ নিশ্চয় হয় সেইবাবে দেহী-অভিমানী হৈ থাকা। এয়াতো বুজি পোৱা জন্মতেই কোনো ৰজা নহয়। দেহী-অভিমানী হওঁতে টাইমতো (সময়) লাগে। এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা, এতিয়া আমি উভতি যাবৰ হ'ল। বাবাৰ ওচৰলৈ সন্তানসকল আহে। কোনো 6 মাহৰ পিছত আহে, কোনো 8 (আঠ) মাহৰ পিছতো আহে তেতিয়া বাবাই চায় ইমান সময়ে কিমান উল্লসিত হ'ল? প্ৰতিদিনে কিবা শুধৰণি হৈ থাকে নে কিবা 'ডাল মে কাল' (খেলি-মেলি) আছে? কোনোৱে গৈ-গৈ পঢ়িবলৈ এৰি দিয়ে। বাবাই কয় এয়া কি, ভগৱানে তোমালোকক পঢ়ুৱায় ভগৱান-ভগৱতী কৰি তুলিবলৈ, এনেকুৱা পঢ়া তোমালোকে এৰি দিয়া! হেৰ'! ৱৰ্ল্ড গড-ফাদাৰে (বিশ্বৰ ঈশ্বৰ-পিতাই) পঢ়ুৱায়, ইয়াত এবচেণ্ট (অনুপস্থিত)! মায়া কিমান প্ৰৱল। ফাৰ্ষ্টক্লাছ পঢ়াৰ পৰা তোমালোকৰ মুখ ঘূৰাই দিয়ে। বহুত আছে যিসকলে চলি থাকে, পুনৰ পঢ়াক গোৰ মাৰি দিয়ে। এয়াতো তোমালোকে বুজি পোৱা এতিয়া আমাৰ মুখ স্বৰ্গৰ ফালে, ভৰি আছে নৰকৰ ফালে। তোমালোক হৈছা সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। এয়া পুৰণি ৰাৱণৰ সৃষ্টি। আমি শান্তিধাম হৈ সুখধামৰ ফালে যাম। সন্তানসকলে এয়াই মনত ৰাখিব লাগে। টাইম বহুত কম, কালিলৈও শৰীৰ এৰিবলগীয়া হ'ব পাৰে। পিতাৰ স্মৃতি নাথাকিলে অন্তকাল.... পিতাই বহুত বুজায়। এই সকলো গুপ্ত কথা। নলেজো (জ্ঞান)

গুপ্ত। এয়াও জানে কল্পৰ আগেয়ে যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল, সেয়াই কৰি আছে। ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি পিতায়ে কল্পৰ আগৰ দৰেই বুজাই আছে, এই ক্ষেত্ৰত তফাৎ (হীনডেটি) হ'ব নোৱাৰে। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ থাকিব। শাস্তি ভুগিব নালাগে। পিতাৰ সন্মুখত বহি শাস্তি ভোগ কৰিবলগীয়া হ'লে পিতাই কি ক'ব! তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰো কৰিছা, সেই সময়ত ক্ষমা কৰিব নোৱাৰিব। এওঁৰ দ্বাৰা পিতাই পঢ়াইছে যেতিয়া এওঁৰেই সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। এওঁৰ দ্বাৰা তাতো বুজাই থাকিব - তোমালোকে এনেকুৱা কৰিলা পিছত তোমালোকে বহুত কান্দিবা, চিঞৰিবা, পশ্চাতাপো কৰিবা। সাক্ষাৎকাৰ নকৰোৱাকৈ শাস্তি দিব নোৱাৰে। ক'ব তোমালোকক ইমান পঢ়াইছিলো আকৌ তোমালোকে এনেকুৱা কাম কৰিলা। তোমালোকেও বুজি পোৱা ৰাৱণৰ মত অনুসৰি আমি কিমান পাপ কৰিলো। পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ পৰিলো। পিতাক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ আহিলো। এয়াতো এক নম্বৰৰ ইনচাল্ট (অপমান)। ইয়াৰ হিচাপ-নিকাচো বহুত। পিতাই অভিযোগ দিয়ে, তোমালোকে নিজকে কেনেকৈ চৰ মাৰিলা। ভাৰতবাসীয়েই কিমান তললৈ গ'ল। পিতাই আহি বুজায়। এতিয়া তোমালোক কিমান বুজিব পৰা হৈছা। সেয়াও ক্ৰমানুসাৰেহে বুজি পোৱা, ড্ৰামা (নাটক) অনুসাৰে। আগেয়েও এই সময়লৈকে ক্লাছৰ (শ্ৰেণীৰ) এয়াই ৰিজাল্ট (ফলাফল) আছিল। পিতাইতো সঁচাকৈয়ে ক'ব। সেয়েহে সন্তানসকলে নিজৰ উন্নতি কৰি থাকা। মায়া এনেকুৱা যে দেহী-অভিমানী হৈ থাকিবলৈ নিদিয়ে। এইটো ডাঙৰ (গহীন) চাবজেক্ট (বিষয়)। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিলে পাপ ভস্ম হৈ যাব। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) দেহ-অভিমানত আহিলে পাপ নিশ্চয় হয়, দেহ-অভিমানীয়ে পাৰ নাপায় (লক্ষ্যস্থানত উপনীত নহয়), সেয়েহে দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাৰ নিন্দা কৰাৰ পৰা কোনো কমই যাতে নহয়।

(2) ভিতৰুৱা অসুখ সমূহৰ বিষয়ে পিতাক সঁচাকৈ কৈ দিব লাগে, অৱগুণ লুকুৱাই ৰাখিব নালাগে। নিজৰ পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মোৰ গাত কি-কি অৱগুণ আছে? পঢ়াৰ দ্বাৰা নিজকে গুণৱান কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: পাৱাৰফুল ব্ৰেকৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত নিগেটিভক (নেতিবাচক সংকল্পক) পজিটিভলৈ (ইতিবাচক সংকল্পলৈ) পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা স্ব-পৰিৱৰ্তক হোৱা
যেতিয়া নিগেটিভ অথবা ব্যৰ্থ সংকল্প চলে, তেতিয়া তাৰ গতি বহুত ফাষ্ট (তীব্ৰবেগী) হয়। ফাষ্ট গতিৰ সময়ত পাৱাৰফুল ব্ৰেক লগাই পৰিৱৰ্তন কৰাৰ অভ্যাস থকা উচিত। এনেও যেতিয়া পাহাৰত উঠে তেতিয়া প্ৰথমে ব্ৰেক পৰীক্ষা কৰা হয়। তোমালোকে নিজৰ উচ্চ স্থিতি গঢ়িবলৈ সংকল্পক ছেকেণ্ডত ব্ৰেক লগোৱাৰ অভ্যাস বঢ়োৱা। যেতিয়া নিজৰ সংকল্প বা সংস্কাৰ চেকেণ্ডত নিগেটিভৰ পৰা পজিটিভলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি ল'বা তেতিয়া স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ কাৰ্য্য সম্পন্ন হ'ব।

স্লোগান: নিজৰ প্ৰতি আৰু সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শ্ৰেষ্ঠ পৰিৱৰ্তনৰ শক্তিক কাৰ্য্যত ব্যৱহাৰ কৰোঁতাজনহে প্ৰকৃত কৰ্মযোগী।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!